

mogu; wſejſcho mě teke ſobu! (Te ſraňone že běchu wětſchý žěl Franoſate.) Ale kač žurne ſe ſwigachu.

Nět ſe porachmy ſ kněſkeg dworu wen. Na droſe marſchowachu ſpiwajuze wojači, wjaſołe a ſe radujuze; my poſprome nich ačko pobědný ſchěg.

Žož niži ſ burſkem dworu pſchižechmy, ga woſta-
wimy tam žednych; te lužizki tek wſechu jich raži
gorěj, jano ažo žaſoſčichu: „Žo ga dejmy jim warisch?“
Ja wotgronich: „Wodu ſe ſolu a nězo kulkow nutſch
a zožku ſelenego! Marſch, dalej!“

Žijmy hyschcži ras na kněſki dwor ſ tym ſchěžko
ſraňonym. Ssrež dwora ſtoj welite blido, na toſame
horduju te boge chore położone. How ruſa, tam noga
wotpadno ſpod piſku tych gojzow; rany ſe myju a
hobaluju. Kafe ſchřipaňe, a weto welite ſcžetpnoscž!
ſcžetpnoscž pla chorych a pla gojzow. How tek pſchi-
maju a pomogaju ta gnadna kněni, jeje ſyna, te ſku-
žabne, žowki a muſke ſejſy. Kač dejali te gojze ſami
doželaſch! Kaž na grože, tak ſta ſe teke w ſchuli;
tam hugbaſcho a komandowaſcho naſch luby huſchý gojz
dr. Sarafin, a ſchulatkož jomu pomogachu. Pſchi tom
ſchyknom mrějo jaden ſa drugim. Chej, kač tužno,
te mloženje padasch wižesch, kaž tſchawu ſpod koſu.

Nimſke gojze.

Gab jano to nižerne marſchowańe tych wojačow
ras pſcheſtało. Noz a žen ſe pſcheſtaſtawajuzn ſapotańe,
drebowańe, ſpiwańe, juſkańe! Žo jan te ſchykne
how pſchidu! Pſchaſham jich, lěz ſe nebbu ſkor oſhe,